

La XX Fira de Sant Antoni Abat reuneix a Benicarló a milers de persones

text JORDI MAURA

Les autoritats locals, la població i el món rural van repetir la cita anual amb el sector agrari de la localitat i van estar presents en la inauguració de la XX Fira de Sant Antoni Abat, que organitza la confraria en col·laboració amb el consistori. Es tracta d'una fira multisectorial que abraça des de l'oferta d'empreses, sindicats agraris, particulars i institucions. Així és possible trobar des de maquinària per al camp, a la gastronomia típica, animals vius, artesanía, vehicles i complements per al món rural. L'extensió de la fira, amb més de 30.000 metres quadrats permet atreure anualment a milers de persones de tota la comarca en una de les fires més importants de les que se celebren al Maestrat, amb més de 150 expositors. El president de la Confraria, Jacint Ferrer, va destacar l'esforç que suposa organitzar la fira i va agrair als expositors la seua col·laboració. Com cada any la brigada municipal va realitzar una reproducció d'un element etnològic en la pista annexa al poliesportiu, que va ser ocupat amb panells expositors explicatius d'algunes arts i activitats agràries, amb la finalitat de divulgar-les, sobretot entre els més joves. En el transcurs de la fira va poder veure's a un Joan Brusca, secretari general de la Unió de Llauredors, ja recuperat. També a Fepac-Asaja l'activitat era frenètica. El sindicat agrari vol oferir nous serveis als seus socis i per aquest motiu el seu president a Castelló, Néstor Pascual, va estar present en la presentació de la nova oficina de la federació del Maestrat. Al migdia va arrencar la II Concentració de Tuning organitzada per l'Expression Tuning Club i a la tarda el Club Caní va realitzar una exhibició d'aquests animals.

Sector en crisi

El director territorial d'Agricultura, Francisco Quintana, va qualificar la fira com "patrimoni cultural" que es manté viu gràcies a l'esforç de la Confraria Sant Antoni de Benicarló. Quintana va admetre que el sector pateix una greu crisi, que té una situació "dramàtica" en els cítrics, pel que va apostar per l'especialització, la diferenciació i qualitat com úniques sortides. El president de Fepac-Asaja a Castelló, Néstor Pascual, va apostar per l'establiment de preus mínims en els diferents sectors i va afegir que "malgrat la crisi Benicarló té certs avantatges ja que la seua producció d'hortalisses és d'una elevada qualitat".

Les lloes arremeten contra la campanya electoral dels polítics, la moció de censura i la falta d'infraestructures sanitàries i educatives

Amb un ple total pels carrers de Benicarló, va arrencar la festa de Sant Antoni. Com cada any el dimoni i el simbolisme de tots els mals va cremar en la foguera de la Plaça de Sant Bertomeu. Després del foc purificador, el discurs de l'alcalde i dames i els coets va arrencar la sèrie de lloes, una forma popular de satiritzar i criticar l'actualitat del municipi. Aquest any els loeros van arremetre contra la falta d'escoles, les cues en

els centres de salut, la variant de la N-340 per no discórrer al costat de l'autopista i algunes actituds tant de l'equip de govern PSPV-Bloc com del PP en l'oposició. Els arbres que van ser arrencats per a plantar la falla de l'alcalde, el trasllat d'un agent de la policia local dona d'un regidor, la venda de formigó de l'aspirant a l'ajuntament del PP o fins i tot l'aparició de Esquerra Republicana van ser satiritzats amb contundència. Els carros van seguir en un recorregut per diferents zones de la localitat i van llançar les coquetes. Posteriorment van rostir en la foguera productes del camp.

Benedicció de mascotes

Iguanes, furons, periquitos, ocells xerraires i esquiroles. La plaça de Sant Bartomeu va quedar col·lapsada per centenars de persones que van esperar pacients per a obtenir una de les coques beneïdes pel mossèn amb el qual obtenir l'auspici de les seues mascotes en el dia del sant protector de les bèsties. A Benicarló a la sortida de la missa major van anar majoritàriament escolars qui no van fallar a la cita. El dia de Sant Antoni és festiu a Benicarló des de fa uns anys, el que ha servit de revulsiu per a la festa. Durant el matí es va realitzar la solta de coloms missatgers, la processó i ja a la tarda la desfílada de carros i l'esperat sorteig del porquet, el cavallet i la cistella, amb el qual la Confraria de Sant Antoni ajuda a finançar la costosa festa i fira.

Número 569 - 19 gener 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu

de Benicarló

Benvingut Mr.Camps!!!

i també...

- FUTBOL CALENTET
- ENTREVISTA: Montse Trias
- L'Univers fallero en 69 paraules i pico

Paco Camps ens visita

La precampanya ha començat i el mateix president de la Generalitat ens ha visitat aquesta mateixa setmana. Després de posar la primera pedra del vial Benicarló-Peníscola, Francisco Camps es va desplaçar a Vinaròs a un acte de partit. Posteriorment va visitar Benicarló per assistir a un dinar amb militants de la comarca. Tot un bany de multituds. La Veu us ofereix aquesta setmana la contracrònica de la visita

text REDACCIÓ

L'arribada de la precampanya electoral marca un punt d'inflexió en els comportaments polítics. L'arribada dels pesos pesants de la política valenciana i "provincial" desperta odís i passions. L'inici de les obres de la carretera Benicarló-Peníscola s'ha retardat més de mig any. La primera pedra que havia de col·locar el conseller d'infraestructures José Ramón García-Antón es va anar retardant fins a convertir-se en el primer acte oficial de precampanya del PP a la comarca. La pedra -que de fet no és una pedra sinó una caixa de metacril·lat, amb monedes, diaris, un full signat pels polítics i un cd- va estar així col·locada pel candidat popular a la presidència de la Generalitat en un clot. Paradoxes de la vida van ser Enric Escuder i Andrés Martínez els encarregats de dipositar-lo al forat i donar-li les primeres paletades de morter.

Aquesta primera pedra formarà part d'una rotonda o amb una mica de sort de la mateixa carretera o jardins.

Després d'uns aplaudiments del respectable públic, els polítics es van dirigir cap a la carpa, on el director general d'Obres Públiques, Victoriano Sánchez, va explicar els altres vials que la Generalitat construirà en breu. O siga... prompte. Entre aquests la carretera Benicarló-Càlig, -tot un clàssic- i la carretera Càlig-Sant Mateu, que enllaçaran amb l'autovia de la Plana. Com deia un loero "ara en falten i l'any que ve mon sobran". Als parlaments tan sols es va permetre parlar a l'alcalde amfitrió i al president de la Generalitat, sense que hi haguera temps per a res més, cap altre conseller, cap altre alcalde afectat. Hom es preguntava si l'alcalde de Benicarló hagués parlat si haguera sigut del PP. "Ho han fet per si deia alguna inconveniència", ironitzava a la sortida de la carpa Escuder.

La mateixa premsa va ser l'encarregada de ressaltar que el vial, al tram benicarlano, no només és més estret sinó que en arribar al barranquet no el salva amb un pont, sinó que serà un pas inundable, a l'estil habitual de la postguerra. Després dels canapès que polítics, periodistes i algun turista de qualitat de la comunitat veïna aragonesa que passava per allà van degustar amb les mans, el president Camps va alçar el vol cap a Vinaròs. Allà l'esperaven pel camí xiquets que el paraven a la sortida de l'escola per fer-se fotos "amb el de l'aigua" i fins i tot demanar-li autògrafs. Pel camí una romeria de persones el va acompanyar fins a la seu, el quarter general del PP de la localitat i de la comarca de Luis Tena, on va tindre lloc un acte d'exaltació del candidat vinarossenc. Un xicot que fa cara de bona persona que es diu Juan Bautista Juan i que és

A MANERA D'INTRODUCCIÓ DE LA NOVA TEMPRADA FALLERA

Aquesta comissió d'experts en temes fallers reprén la seua feina quan ja s'albira a l'horitzó la grandesa dels magnes esdeveniments que al mes de març ompliran el nostre poble i les nostres ànimes. És per això que aquest selecte grup de persones que coneixem amb profunditat l'enlluernador món de les falles es torna a reunir per mirar de marcar unes pautes que eleven les festes josepines a l'universal lloc que mereixen.

Faltaríem a la veritat si diguérem que hem començat a treballar aquesta setmana. Res més lluny de la realitat. Els darrers esdeveniments que han sacsejat el món faller local han provocat més reunions de les previstes, i aquesta comissió ha treballat de valent. Els punts de vista han estat diversos i el debat molt enriquidor. Hem estat moltes hores contrastant parers, puntualitzant opinions i aclarint conceptes. S'han demanat diferents dictàmens a entitats superiors, que ens han costestat amb gran simpatia, cordialitat i germanor fallera. La bibliografia consultada ha estat immensa. Per tant, considerem que el treball fet ha estat magnífic per part de tots els components d'aquest grup de persones que només volem el millor per a les falles i per al món faller al que tant devem i tant estimem. Els informes de conclusions han estat realment voluminosos i seria molt laboriós i pesat reproduir en aquestes pàgines tota la feina feta. Que aquestes línies servisquen de testimoni i donen fe de la dedicació d'uns éssers humans senzills i il·lusionats, que potser algun dia veurà la llum. De moment, la comissió ha considerat que encara no és l'hora que les conclusions siguen plasmades en paper i publicades, ja que l'assumpte és molt delicat i encara no hi ha una resolució ferma que tanque aquest debat. Nosaltres, escrupolosos complidors de la legalitat vigent, no podem mostrar una opinió que pugua influir, en major o menor mesura, en la decisió d'un òrgan jurisdiccional que té plenes atribucions i competències per tal que l'imperi

de la llei s'impose a la individualitat i els interessos particulars de cadascú.

Amb aquesta nova sèrie de col·laboracions que comença avui, aquesta comissió només pretén millorar, en tot el que siga possible, l'encisador món de les falles i el seu encant, gràcia i finor. Som conscients que el nostre popòsit és molt ambiciós i difícil perquè les falles estan arribant a uns cims de perfecció que difícilment es poden superar. Nosaltres només pretenem que eixa delicada manera de fer les coses quede reflectida al paper i no passe a ocupar un lloc destacat al món de l'oblit. També volem que eixes petites coses que encara no surten prou bé es vagen polint i millorant, però mai pretendrem imposar criteris i formes d'actuar. És clar que hi ha d'haver uns mínims irrenunciabls, pels quals

tothom ha de passar imepinablement i que en cap moment poden ser objecte de negociació, xambo o moneda de canvi. Aquesta comissió aconsella, dóna unes pautes de comportament i marca un cert camí. Els components pensem que el pitjor que ens pot passar és la desunió i les males relacions entre persones i institucions falleres, per això comencem recordant que tot allò que passa dins el món de les falles ha de tindre un denominador comú i una base sòlida, que no és altra que LA GERMANOR. Així, en majúscules i negreta. Aquesta paraula hauria d'estar escrita a l'entrada de tots els casals i a les barraquetes que es posen a les cases dels carrecs de la falla. No hi ha cap problema a acceptar l'accepció més valenciana de l'horta de València, i no hi hauria inconvenient a escriure "CHERMANOR". Sobre aquesta gran paraula es podrien escriure milers i milers de llibres i encara no ho acabariem de dir-ho tot. Són tan grans les connotacions i tan grandiosa la seua grandesa que ens falten les paraules i ens sobra el moc.

La setmana que ve, més.

...ens falten les paraules i ens sobra el moc.

QUÈ HAVÍEM D'ESPERAR?

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

En un rampell de lucidesa d'última hora, vaig comprendre que si anava a vore el Benicarló al camp de l'Orpesa me'n tornaria amb la cua entre cames. Potser que va influir en tan atinada decisió el gegantí plat de paella amb repetició inclosa, les cerveses pertinents, el caferet tocadet i les dos mesurtes d'orujo galleg que van passar a omplir el meu buit estómac durant el menjar. Vaig comprendre amb la panxa plena i el cap carregat que anar-me'n a presenciar un partit entre un dels cuers -nosaltres- i el líder -ells- era condemnar-me irremeiablement a posar-me de mala gaita, a malgastar diners, a perdre temps i a posar el cos en perill per aqueixes carreteres de Nostre Senyor.

I la vaig encertar, és clar. Em vaig quedar estés al sofà del menjador, de cara al solet, més de tres hores. Quin goig més gran. Jo veia -intuïa- com la gent entrava i sortia, alguns em miraven amb cara de misericòrdia i altres, el més, deien una cosa així com "què fa este?", sí que l'ha agarrat grossa!" i notava, alhora, com em regalimava la bava galta avall. Buf! Com m'agradaria ser ric, però ric de veritat, i poder-me pegar aqueixes becadetes totes les vesprades. És clar però treballant en aquesta casa estic condemnat a la indignència, si més no espiritual.

Com tothom deu saber per què la gent de substància ja s'ha llegit las crònica de José Vicente Ferrer de la pàgina anterior, el Benicarló va acabar perdent per tres a zero contra l'Orpesa. No és la mitja dotzena que ens van clavar a Almassora, però cal reconèixer

que és un resultat prou aclaridor del que va passar en aquell poble de la Marina d'Or. No em sap mal perdre contra aquests, però em dol sobremanera que alguns dels més importants futbolistes del líder siguen jugadors que ací vam acabar rebutjant per petardos. El porter que tenen, un tal Rubén, va ser nostre una de les temporades que vam baixar a primera regional; recordo com, per exemple, el senyor Paco Flos em comentava sempre que un dels mals d'aquell equip era el porter, tan dolent que no en blocava ni una, sempre més preocupat de la cueta de la seua monyera que al desenvolupament del joc, un mal porter que li barrava el pas al nostre Sánchez. I ara, coses de la vida, el menys golejat de la categoria amb només set gols en contra. Un altre que ara juga a l'Orpesa i que fins i tot enguany va començar la pretemporada o la temporada -no ho recordo- amb nosaltres és el famós Raúl Chileno; mira que en fallava i que era roín de veritat el tio eixe, torpot, sense sang, sempre desmotivats... doncs sí, com era previsible, ell mateix ens va

marcar el segon. Quina sort que no hi vaig anar perquè tots aquests polls ressuscitats em fan perdre l'oremus.

I aqueixa és tota la història. Dos a la primera, es veu que sense prémer massa l'accelerador, i un més en una segona de relax i massatge. I cap a casa.

Amb aquest resultat continuem fent la maroma per la part deshonrosa i de perill de la classificació. Diuen que en baixen tres i el pitjor quart de tots els grups de la regional preferent. Penso, modestament, que l'Alcalá, el Sant Mateu i el Vinaròs -que va perdre a casa contra el Borriol, sí que em sap mal, pobres...- la tenen clara i nosaltres ens disputarem aquest tan perillós quart lloc amb el Borriol precisament i la UD Vall d'Uixó.

Tan desmotivats estic que no sé ni contra qui juguen diumenge vinent i, a més, tinc mandra ara mateix d'alçar-me de la cadira per consultar-li-ho a algú. És més, no em ve de gust ni prémer el botó de l'ordinador per posar-me a internet i consultar la pàgina web de la federació valenciana de futbol on consta el calendari amb els corresponents horaris. Parèntesi. Els de la federació aqueixa podrien tindre la delicadesa de corregir les faltes d'ortografia que hom pot apreciar en la versió valenciana. Tanco el parèntesi. Calculo que poc deu faltar perquè s'acabe la primera volta o igual ja s'ha acabat, a saber. Siga com siga, diumenge vinent a l'hora que em diguen em deixaré cauré pel Municipal de la Carxofa per vore el meu Benicarló. Contra qui siga, m'és igual.

"La gran visió d'algunes estratègies va fer asseure a Marcelino Domingo"

ve de la p gina anterior

enginyer.

Després de les fotos "per al capçal del lliit", que va dir el diputat Mariano Castejón, Camps se'n va anar amb un rastre de cotxes oficials que devien valer tant com l'ampliació del Ròdenas fins al "Cortijo" benicarlendo. Allà ja va ser el sùmmum de la multitud, mig miler de persones esperava a Paco Camps per a poder sentir-lo en un dinar-mítting. José María Serrano "Salao" va fer de mestre de cerimònies. En un acte que recordava un poc a una gala o sopar de la carxofa, van anar parlant els representants populars. La gran visió d'algunes estratègies va fer asseure a Marcelino Domingo, que havia de ser gairebé el protagonista de la jornada, d'esquenes als assistents. Carlos Fabra però, es va encarregar d'augurar que "el PP guanyarà amb majoria absoluta" i que havia percebut en l'acte de la primera pedra com Escuder "veia els seus últims moments com alcalde i que anirem tan be".

Els parlaments eren aplaudits per un ample espectre social: des de presidents de partides litorals, fins a tres loeros, columnistes i sindicalistes policials. Joves i grans, aplaudien al ritme de l'himne del PP que sonava pels altaveus del negoci de Manolito. Posteriorment Camps va dedicar-se a lloar les qualitats de Fabra com a president i sobretot els seus coneixements. "Coneix tota la província. Es coneix a tots els ciutadans amb nom i cognoms. Quan es passeja se sap fins i tot el nom carinyós de tots, no perdeu aquest actiu que teniu perquè és difícil trobar personal tan vàlid", va dir als assistents. Mentre parlava

Camps del candidat local, a Salao li va sonar de melodia del mòbil la cançó de Superdetectiu a Hollywood. Enmig d'una rialla generalitzada Camps va dir: "ja se perquè li diuen el 'Salao'". De l'oposició va dir que generen crispació, inquietud i no tenen programa, mentre que el PP és fiable, transmet il·lusió i "és l'únic camí possible". El president Camps i el president local del PP van donar una insígnia a Paco Moliner -que es va emocionar un poquet- pels seus 21 anys al front de la presidència del partit.

La premsa comarcal, convidada a l'esdeveniment, va destacar la qualitat dels vins del dinar. Un negre de Pinós "Laderas de El Segué" del 2004 i Raimat blanc del mateix any, etiquetat amb un perfecte català. Cap referència destacada a Jaime Mundo, que s'ho mirava tot des d'un altra taula assegut amb Mariano Castejón i un Joan Brusca plenament recuperat. La calor que produïen mig miler de còssos va dur a la suor i la suor a que l'aire condicionat es posés en marxa i constipés a més d'un. En opinió de molts el menú va estar força be: llagostins bullits, carxofetes i arrossejat i arròs negre. Un pel dolç, potser.

Abans de les postres i per a sorpresa de molts, els consellers

Blasco, Campos, García-Antón i Rambla, Ricardo Costa i Paco Camps es van aixecar, van dir a tots que adéu i van anar-se'n a un altre lloc sense dir a quin ni perquè no podien quedar-se a les postres. Això sí, van dir que si guanyaven les alcaldies vindrien a la premsa de possessió dels candidats i fariem una festa al mateix lloc que la de dimarts. Un periodista aficionat a les lloes va considerar que havien fet "com les gavines i han volat abans d'hora". Van faltar les banderetes del PP, atès que ja va haver qui va demanar el vot d'una manera més o menys directa i que la sintonia dels conservadors sonava incessant i matxacona. Alguns dels empresaris assistents es van mostrar sorpresos al haver-se trobat enmig d'un acte polític, quan se'ls havia convidat a participar amb un altra filosofia de dinar, més orientat cap a l'empresa.

Ja a les postres, les dones de la premsa van coincidir en afirmar que Marcelino "va més templat quan va amb tratge", fins i tot es van interessar pel model d'ulleres comprat a Leví i la bonica corbata que duia. Segons va dir triada per la seua dona i de colors blau i taronja: els que tocaven.

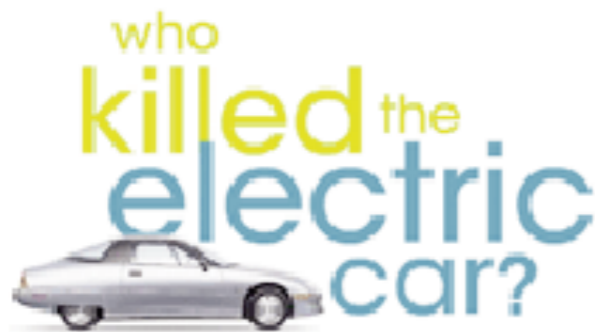
ELS COMBUSTIBLES DEL FUTUR (2)

La necessitat d'una alternativa a la mobilitat basada en el petroli s'ha fet palesa, darrerament, per l'esgotament de les reserves de cru en uns decennis i l'evident canvi climàtic. S'han proposat diverses opcions tecnològiques: els cotxes de gasogen, els elèctrics, els de gas, els d'aire comprimit, biocombustibles, d'hidrogen i híbrids. Els darrers anys ja s'estan perfilant les alternatives que dominaran el futur: els biocombustibles i l'hidrogen. Però abans de tractar-les, explicarem les característiques d'algunes de les opcions que s'han quedat pel camí.

La Conferència de Potsdam (1945) denuncià el règim franquista com a producte de l'Alemanya nazi i la Itàlia feixista i l'ONU li negà l'admissió. L'aïllament polític i econòmic tingué l'autarquia com a resposta. L'estat espanyol depenia completament de l'exterior per abastar-se de cru. L'alternativa fou el gasogen: sistema d'obtenció de combustibles gasosos a partir de carbó, llenya o qualsevol resta orgànica. Era un artefacte, incorporat al xassís o en un petit remolc, on cremava el combustible sòlid amb aigua i poc oxigen. S'obtenia un gas ric en monòxid i hidrogen que es cremava en el motor de l'automòbil. Era un sistema rudimentari i molt contaminant. Sistemes perfeccionats de gasificació de la biomassa, s'empren, actualment, en centrals energètiques per produir electricitat.

L'any 1998, l'enginyer francès Guy Nègre construí el primer prototip de motor d'aire comprimit. S'inspirà en les idees de Juli Verne qui en la novel·la "Paris al segle XXI" de 1856 va predir que els cotxes del futur funcionarien amb aire comprimit. Per a fabricar el cotxe, Nègre oferí el seu invent a les grans empreses del sector, però aquestes el van refusar. No es desanimà, creà l'empresa MDI (Moteur Developpement Internacional) i decidí fer-lo. Es construí la primera factoria a Niça. A 2002, es presentà el model Minicat's al Saló Mundial de l'Automòbil de París. S'esperava construir 50 factories arreu del món. Però sembla que el cotxe d'aire comprimit s'ha "desinflat". A hores d'ara, no s'ha fet cap factoria i els cotxes no han sortit al mercat.

El motor del Minicat's rep l'aire a pressió que s'injecta en els seus cilindres per moure els pistons. El moviment es transmet a una caixa de canvis i d'ací a les rodes. Els avantatges: el cost per quilòmetre seria 10 vegades inferior al dels cotxes actuals i pel tub d'escapament sols sortiria aire. El cotxe pot assolir una velocitat màxima 110 km/h i una autonomia de 200 km. És ideal per a circular en ciutat a velocitats inferiors a 50 km/h. Hi ha models híbrids que

compten amb un motor d'aire comprimit i un altre de gasoil o biocombustibles que milloren les prestacions. La "baixa" velocitat, l'escassa autonomia dels vehicles –recarrega 4 hores endollats al corrent elèctric a servei d'aire comprimit– i la seva forma poc estilitzada –disseny per a tenir un baix pes– són les raons sovint adduïdes per explicar l'oblit d'aquesta tecnologia. Aportava un concepte nou de cotxe que no coincidia amb el promogut per les grans empreses i l'esperat per la

majoria de consumidors.

Els cotxes elèctrics no són una tecnologia nova: a finals del segle XIX i principis del XX eren els més venuts i, fins i tot, tenien els rècords de velocitat i distància recorreguda. No es tenia clar quina tecnologia automobilística dominaria, si la dels derivats del petroli, l'elèctrica o el vapor. Els combustibles fòssils són vectors energètics molt concentrats –en poca massa proporcionen molta energia– i les bateries d'aleshores eren molt ineficients. El perfeccionament del motor de combustió feu que aquesta tecnologia s'imposés sobre les demés.

En 1991, l'estat de Califòrnia aprovà una llei per forçar a les companyies automobilístiques a llançar al mercat cotxes cada cop menys contaminants. Des 1997, un 25% dels matriculats serien vehicles de nivell molt baix d'emissions (ULEV). L'opció final eren els ZEV o vehicles sense emissions contaminants – zero emission vehicle–, un 2% en 1998 i un 10% en 2003 dels matriculats. Però les empreses i els consumidors no es mostraren molt interessades en dissenyar ZEV. El govern Clinton ajudà econòmicament la General Motors (GM) per a que construis un cotxe ZEV elèctric. La GM presentà en 1996 el primer cotxe elèctric modern, l'EV1. Era un model esportiu de dues places que podia assolir els 200 km/h i es recarregava endollat en unes 3 hores per 2,5 dòlars. Es van construir uns mil vehicles EV1 que es llogaren. Però, encara que la llista de possibles compradors era important, sis anys després GM reclamà els vehicles i els destruï, adduint que el projecte havia fracassat. Hi ha qui sospita que el nou govern Bush, recolzat pel lobby petroler, afavorí aquesta decisió. Recentment s'ha estrenat un a pel·lícula documental que reconstrueix la història de l'EV1 amb el títol de "qui va matar el cotxe elèctric?"

La major conscienciació per la contaminació ha afavorit la tornada del cotxe elèctric, sobretot combinat amb un motor de gasolina, o híbrid, com el Toyota Prius o el Cheverolet-Volt de GM. No sabem si el cotxe elèctric serà un autèntic competidor dels moguts per biocombustibles o hidrogen.

Pere Bausà

El Construccions Malloms se situa quart després de guanyar el CB Port de Sagunt

text CBB

Construccions Malloms, 69: Guillermo Bascuñana (12), Kiko Royo (11), David Martínez (14), Carlos Miravet (2) i Enrique Cherta -cinc inicial-. També van jugar: Rubén Cervera (7), Edu Centelles (2), Diego Montes, Santi Martínez (2), Rubén Ruiz (8), Félix Rosenbach (4) i José Félix García (2). 19 faltes personals. Eliminat Carlos Miravet (minut 36) per realitzar dues faltes antiesportives.

CB Port de Sagunt, 60: C. Ruiz (7), V. Soriano (4), F. Martínez (12), A. Porrero (4) i J. Rodríguez (15) -cinc inicial-. També van jugar: V. Pérez (12), V. Marco, D. Martínez (2) i M. A. Ruiz (4). 24 faltes personals, sense eliminats.

Parcials: 8-9, 17-16, 22-15 i 22-20.

Àrbitres: Boro March i A. Blanco.

Després de superar el CB Port de Sagunt (69-60), el Construccions Malloms se situa quart classificat de Primera Autonòmica, empatant a vuit victòries amb el potent Giso Sedaví. Només tres conjunts (Atrium Torrent, CB Escolapias i CB Alcàsser) sumen més triomfs que els de Manolo Llorach. Aquest dissabte (18.30 hores) el conjunt sènior del CB Benicarló visitarà la pista del CB La Pobla, partit per al que serà baixa el pivot júnior José Félix García, que contra el CB Port de Sagunt va capturar 10 rebots, 7 d'ells ofensius.

El partit de diumenge va anar igualat fins als darrers minuts del tercer quart, quan el Construccions Malloms van aconseguir els primers avantatges. La diferència dels locals va arribar fins als 20 punts (63-43, minut 36) gràcies a la direcció del base Guillermo Bascuñana (12 punts) i a l'aportació dels seus companys. Fins a 12 jugadors van disputar algun minut davant el CB Port de Sagunt, entre ells el pivot Enrique Cherta i l'escorta Diego Montes, que ja han superat les seues respectives lesions. L'aler David Martínez (14 punts i 7 rebots) i l'ala-pivot Rubén Ruiz (8 punts i 11 rebots) també van estar entre els destacats.

Manolo Llorach, entrenador del Construccions Malloms, explica que l'equip va començar a funcionar a la segona meitat: "Ens va costar molt jugar al nostre nivell habitual ja que vam disputar els dos primers quarts sense la concentració necessària. L'objectiu és aconseguir, quan abans millor, assegurar la categoria en el nostre primer any i, després, tractar d'acabar la temporada a la posició més destacada possible. Tot anirà relacionat amb el compromís i les ganes de treballar dels jugadors".

Derrota del CB Benicarló Grupo Poblet Júnior amb el SCD Carolinas (47-48)

Les baixes de l'escorta Juanjo Peñalva i l'ala-pivot Carles Tera no li van permetre al CB Benicarló Grupo Poblet Júnior A de Salvador Signes rendir al seu nivell habitual i el conjunt benicarló va perdre amb el SCD Carolinas (47-48). El pivot José Félix García va realitzar un gran partit, però el seu darrer llançament, que li haguera donat la victòria als locals, no va acabar en bàsquet.

El CB Benicarló Grupo Poblet Júnior A suma 5 victòries i 9 derrotes en les primeres 14 jornades de competició. Aquest dissabte (19.45 hores) viatjara a la pista del Nou Bàsquet Alboraya.

En categoria Preferent, el CB Benicarló Grupo Poblet Júnior B de Javi Comes tampoc no va poder superar el Bàsquet Comenius (42-47), tot i arribar al final amb opcions de victòria, i ara haurà d'esforçar-se encara més a la difícil pista del CB Morvedre.

El CB Benicarló Grupo Poblet Cadet A de Sergio Oms va experimentar una milloria evident en el seu partit contra el Cibo Lliria (54-60) però, tot i situar-se a només un punt de la victòria en el darrer minut, el triomf no es va quedar a casa. Aquest cap de setmana l'equip cadet torna a jugar a casa, en aquest cas amb el CB Escolapias com a rival. El CB Benicarló Grupo Poblet Cadet B de Jorge Lara, per la seua part, va superar amb comoditat l'EB Vila-real B. Difícil ho tenia el CB Benicarló Grupo Poblet Infantil A de Carlos Martínez amb el CB l'Horta Godella com a rival, que dissabte a la tarda es va endur la victòria del pavelló benicarló. Ara, el conjunt infantil tractarà de superar el CD Calasanz en un nou partit a casa.

El Boomerang Interviu imposa la seua qualitat davant un voluntariós Benicarló Onda Urbana

text VICENT FERRER

2 INTERVIU: Luis Amado, Neto, Bertoni, Gabriel, Rogerio; cinc inicial; Schumacher, Daniel, Marquinho i Joan.

0 BENICARLO: Leandro, Vadillo, Valença, David, Tete; cinc inicial; Crispi, Parrel, Esteban i Mario.

ÀRBITRES: Contreras Tejedor (Castella-la Manxa) i Gómez Cachaladora (Galícia). Van mostrar targeta amarilla al visitant Tete.

GOLS: 1-0 min. 5 Net. 2-0 min. 15 Net. 3-0 min. 29 Rogerio. 4-0 min. 39 Neto.

INCIDÈNCIES: Partit disputat en el Pavelló Caixa Madrid d'Alcalá d'Henares uns 1200 espectadors.

El Benicarló Onda Urbana va dir ahir adéu a la seua participació en la Copa d'Espanya després de perdre amb claredat davant el Boomerang Interviu, després d'un partit on els benicarlandos van seguir mostrant les seues carències en atac. I això, davant un rival tan qualificat, es tradueix al final del partit en una clara victòria per a l'equip verd. Per als benicarlandos no va ser el mateix partit que una setmana abans van jugar a Santiago. Allí van aconseguir jugar molt bé i plantar-li cara al rival, dissabte a Alcalá d'Henares Interviu no els va deixar traient a reluir la seua superioritat. Malgrat la diferència existent entre els dos equips els jugadors benicarlandos van sortir animats per a intentar donar la sorpresa, però aquest ímpetu va durar tot just cinc minuts, perquè Neto es va encarregar de tallar-la. Un Neto que va resultar un malson per als benicarlandos al marcar tres dels quatre gols del partit. Malgrat el gol els de Miki van seguir jugant un acceptable partit, però sempre es van trobar amb moltíssimes dificultats per a poder rematar a la porteria local, donat el treball defensiu, pel que Luis Amado va tenir poc treball però va neutralitzar amb seguretat els llançaments visitants.

El segon gol de Neto si que el va notar el conjunt benicarlando. Això sumat a la poca banqueta que tenia l'entrenador Miki va provocar un major desgast físic en l'equip que se'n va anar al vestuari amb el partit molt costa amunt. En la segona meitat l'Interviu va saber controlar perfectament el partit i dur-lo al ritme que els interessava. El Benicarló intentava recuperar balons per a intentar marcar un gol a la contra i tornar a tenir una mínima oportunitat en el partit, però va ser Rogerio qui va sentenciar el partit amb el seu gol, ja que a partir d'aquí els benicarlandos no van tenir ni forces ni idees per a reaccionar. Miki en vista com estava el partit va

donar entrada al jove Mario perquè anés adquirint experiència i ja gairebé al final del partit Neto va tancar el seu compte goleador. L'equip benicarlando tancarà la seua participació en aquesta fase prèvia dissabte que ve davant el Gestesa Guadalajara, en un partit on els dos equips no es jugaran res, ja que els visitants van quedar eliminats al perdre a Santiago de Compostel·la.

Thiago de Bail cedit al Burela Pescados Ruben

El Benicarló Onda Urbana i el conjunt gallec que milita en el grup C de la Divisió de Plata, Burela Pescados Rúben, han arribat a un acord per a la cessió del jugador brasiler Thiago de Bail, per al que resta de la temporada 2006-07. El jugador brasiler està tramitant des de fa mesos la nacionalitat italiana per a ocupar fitxa de jugador comunitari i no d'estranger com fins a hora. El retard en aquest procés, ha obligat al club a procedir a aquesta solució per a evitar que el jugador estiga uns mesos sense jugar, a l'espera de poder tenir fitxa de comunitari, ja que l'arribada de Valença a l'equip com jugador estranger així ho exigiria.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

SEMPRE A REMOLC

Diuen que més val una mala còpia que un bon invent. A Vinaròs ho saben de cert. Van veure que ací s'havia inventat l'horterada fallera i ells van pensar: "A nosaltres a horteres no ens guanya ningú". I ens van superar amb aqueix monument a la carrincloneria que són els carnivals importats directament de Brasil. Ara han vist que la JLF ha tingut mals rotllos als jutjats i ha sortit a la tele i ells no volen ser menys. Es comprén que estan a sarpa la grenya amb un canal comarcal i provincial perquè no volen que els graven res. Sí, sempre ens han copiat... i ens han superat, s'ha de reconèixer.

ÉS CERT

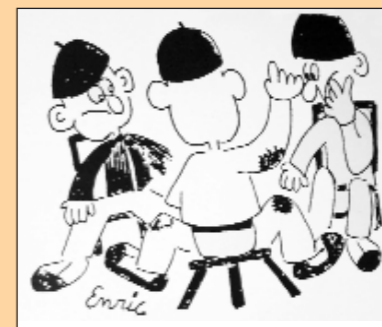
Hi ha candidats que ja han anat al barber i al retratista per mirar de sortir ben templats a les fotos de la imminent campanya electoral. Hi ha qui assegura que a algun li estan elaborant un book com a les models que la pasarella Carrefour.

PELS PÈLS

Un tafaner ens fa veure que tots els alcaldes que hem tingut des de l'arribada del nou sistema democràtic han dut bigot. El doctor Febrer, l'advocat Rambla, el pèrit Mundo i el mestre Escuder. Domingo sembla prou barbamec com per deixar-se créixer un mostatxo amb garanties...

CNN

Un paisà nostre, conegut entre altres coses per ser un habitual venedor de loteria de Nadal amb la imatge del Generalísimo Franco, Caudillo de España, ha sortit per la tele i

els diaris. En concret se l'ha vist a la CNN i a El Periódico de Catalunya –sempre en primers plans– en una manifestació a Madrid, brandant una rojigualda i demanant, de passada, la dimissió de ZP.

CONVERSA ENTRE DONES

M. –Hola, J., que sóc M., la consellera més dicharachera de la comunitat entera, que vinc a vore com vos ha quedat la caseta de turisme.

J. –Tu? Ací? A mi, que sóc la regidora més xarradora (ací no va saber fer la rima), no em xafe la guitarra ningú. Com vols vindre a vore una cosa en la qual no has posat ni un duro?

M. –Pos la faig, me'n torno cap a casa, que ja veig que no em vols.

J. –Ie, ie, xica, no penges, vine ací i porta'm les cadires. Ja ha penjat.

SAL DE FRUITES

El tafaner que vam enviar a cobrir la informació de la sessió

de loes de la nit de sant Antoni no ha complert amb les tasques encomanades. Ha al·legat problemes amb l'aparell digestiu i ha portat un certificat del metge en què s'assegura que encara no s'ha recuperat del shoc causat per les diatribes directament racistes que va sentir l'any passat. Que fort, no?

MARCELINOR DOMINGOR

Hem vist per la tele que el flamant candidat del PP a l'alcaldia benicarlanda també s'ha apuntat a la moda de parlar amb la erre final, com si fóra de Masarochos o d'Alboraya, paraíso de la chufa. Igual és una recomanació de l'assessor d'imatge, no? Segurament que l'esmentat assessor deu ser el mateix que van tindre els senyors Mundo i Flos.

GUERRA DE XIFRES

Al multitudinari dinar de germanor que es va celebrar a Benicarló dimarts passat va acudir el bo i millor del partit que ens governa a la nostra comunidad autónoma o región. Com a les manifestacions, hi va haver guerra de xifres pel que fa al nombre d'assistents. Els més optimistes asseguren que en van ser prop de sis-cents i els de la SER, que deuen ser anti, van dir que no van passar de quatre-cents vint-i-cinc. La Policia Municipal encara no s'ha pronunciat al respecte.

BON PROFIT

A qui li deguera fer profit l'esmentada fartera després de sentir dir a Carlos Fabra, a menys de tres-cents metres del barraconitzat col·legi Ródenas, que gràcies al seu partit Benicarló havia sofert una gran transformació?

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 568

text EL LECTOR

Ara sí que m'han desarmat. Aquesta setmana em vaig llegir els crèdits (es diu així, no?) i vaig vore que le destinatària dels meus escrits és "Dir. Hon." O siga, que no és ben bé a la directora a qui escric? He estat rumiant el significat de l'abreviatura "hon.", i m'ha semblat que "hongaresa" no deu ser. No tinc dubtes sobre la seua honradesa. Directora d'honor, com una falla? Si algú és tan amable i m'ho pot explicar, li ho agrairé.

Em sembla que aquesta setmana se n'ha fet un gra massa d'una notícia que ningú no ha confirmat oficialment, sobretot l'empresa interessada, que pel que he llegit encara no ha dit res. Jo també havia sentit que les coses anaven per ahi, fins i tot que s'havien de buidar els locals que donen a la plaça interior del centre comercial de Palau perquè l'Eroski eixe volia molts metres per tal de desembarcar amb tota la seua força. La pregunta és: hi ha clients per a tots? Segurament que sí, que la gent hem entrat en una dèria de comprar i gastar-nos tot el que no tenim que no hi ha ningú que pose fre. Ens han creat una sèrie de necessitats que ningú no pot passar sense elles. Qui no té un matalàs de làtex, una pda i una tele de plasma no és ningú. Però com anava dient, aquesta setmana han fet una portada molt espectacular basada en unes declaracions d'un regidor, però tot pendent de qui ha de fer la inversió. Esperem que no s'equivoquen pel bé d'aquell tinglado que hi ha muntat i de tota la gent que hi treballa.

No em vull posar amb ningú, però torno a dir que la secció dels tafaners hauria de ser una mica més xafardera i menys política. Com ja vaig dir la setmana passada, a la gent ens agrada saber les coses que passen pel poble però que no surten pels canals habituals d'informació. Per exemple, allà on ens parlen de la volta als arjubs hauria estat millor que ens contaren qui anava amb qui, si aquell no anava amb qui havia d'anar, que si mira com s'agafen de la maneta, que si mira el fill de fulano amb la filla de mengano, que si no dien que aquell s'havia separat o que si l'altre s'ha tornat a casar amb la primera núvia que va tindre. En fi, salsa, embolic i xafarderia.

Són molt bones les rodes de premsa que fa la regidora Traver. Molt bones. Ella surt a parlar sense papers, amb la seua florida prosa per tal de posar a caldo qui siga, sempre que no siga del seu partit. Tots ho fan malament. Però he de reconèixer que la incompetència política de la nova regidora de turisme supera, amb escreix, la de l'anterior. Sembla una competició a vore que ho fa pitjor, i els està sortint molt bé a totes dues. Però el que més m'agrada de la notícia és la foto, i dins de la foto, m'agrada encara més la tarima que fan servir els conservadors locals per a fer les seues rodes de premsa. Anant encara més lluny, tinc la sensació que aquell quadre de fotos que hi ha a l'esquerra de la plataforma esmentada deu ser insuperable. Continuant amb la foto, veig que damunt de la taula hi ha un plat que deu estar ple de dolços nadalencs que els del Pp local ofereixen a la canallesca per tal d'endolçar-los les cròniques. La categoria, la prestància i

l'elegància que, com el cariño verdadero, "ni se compra ni se vende".

El nou col·laborador (?) Barberà declara obertament el seu suport ala diàleg com a base d'una societat democràtica. Potser no estem tan lluny uns dels altres com ens pensem, i els de l'altre costat es dediquen a dinamitar qualsevol intent d'arribar a un acord que pose punt i final a aquest desgavell.

Uff! No faré cap comentari de la secció del doctor Climent, perquè diga el que diga feriré susceptibilitats i tots tenim els esperits una mica exaltats.

Estava fent comptes amb les coques que s'han fet i, si l'estadística no falla, me'n toquen cinc. Mai no n'he aconseguit agafar més d'una. A vore si aquest any tinc més sort i m'emporto les que em toquen i alguna de les de l'any passat.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Un enigma per a resoldre. Els tafaners diuen al començament que "s'han acabat les bèsties i ens hem quedat les bèsties". Una frase críptica que caldria analitzar amb profunditat. Sense sortir-ne, parlen de "la romeria de la volta a peu del terme". Una altra oració per a analitzar i psicoanalitzar. Han confòs la volta als aljubs per una barreja de fervor marià i acte de la setmana de festes.

Portada: "La Generalitat ja ha donat l'OK". Que és el contrari del KO. No seria millor dir que ha donat el vistiplau?

Presència de Dino Buzzati

text JOSEP IGUAL

Tant Edicions de 1984 com les Acantilado, ens han fet a mans recentment la narrativa breu completa de Dino Buzzati (San Pellegrino, Belluno, 1926- Milà 1972), sense dubte una de les figures més reeixides d'una manera d'estar en la literatura tan substanciada com particular.

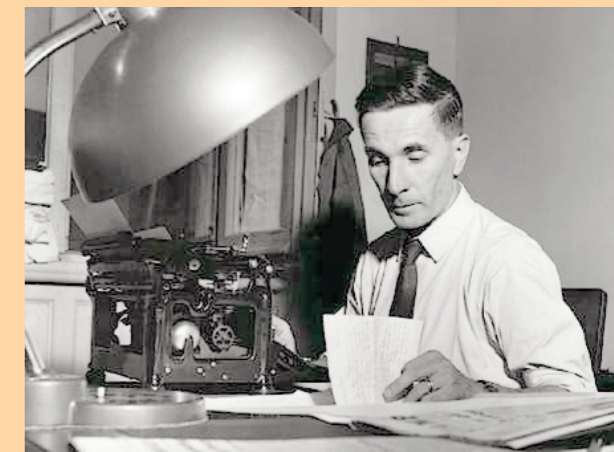
Buzzati va estudiar Dret, però va acabar exercint de cronista en el Corriere de la Sera com a redactor i també com a enviat especial a ciutats tan contrastades com Praga, Tokio o Nova York, en un temps on les qualitats literàries transitaven sense fronteres ni prejudicis pel paperam periodístic (fa la boca aigua pensar en una època de la premsa italiana on podies trobar-te articles de Montanelli, Calvino, Pasolini o el mateix Buzzati).

L'obra més coneguda de l'italià, en aquests solars ibèrics, fins ara havia estat la novel·la El desert dels tàrtars, editada el 1940. Tasts de la seua orfebreria de narrador en curt podien trobar-se espigolant en revistes del ram, i fins hi havia alguna engruna penjada a la xarxa, però els volums ara posats a l'abast completen la visió d'un pols narratiu senzillament extraordinari.

Els Setanta relats resulten un sucós mural de les obsessions i capacitat fabuladora que planen pel carnaval de realitats i fantasies morals dels contes de Buzzati. Tot i les edicions extenses d'aquestes històries, trobem a faltar contes com ara Els amics, on es fa palès l'ascendent positiu de l'italià sobre noms ben propers com ara Pedrolo, Calders, Pàmies o Monzó.

El més contingut i exigent dels gèneres literaris, el relat, li escau com un quant a la respiració narrativa, habilitosa i intencionada d'un contador que no s'atura davant les fronteres temporals de la vida i la mort, i comunica els dos móns amb misteris farcits de poesia gens convencional i saviesa atemporal. Resulten memorables històries com ara El gos que havia vist a Déu, o la més inquietant i kafkiana Els set missatgers, amb retocs surreals veritablement capgiradors.

Quadern Ondulant

Comprovem enseguida que el joc de tragèdies, de màgia arrancada de la banalitat més quotidiana de Buzzati és poderós i ha resistit sòlidament el pas del temps. Damunt d'uns relats que l'italià reuní gairebé al final del seu pas per la vida, els estralls del temps només han afectat lleugerament algun càlcul d'ambientació, però la matèria reflexiva que amera cada relat és d'aquelles que acompanyen sempre la condició humana.

No se'ns escaparà, en el trànsit per les joies de Setanta relats, que Dino Buzzati era un esperit impregnat de consols i essències diguem-ne filocatòliques, però que mai no cau en l'evidència del devocionari, i amb la ironia i una intel·ligència rutilant ens transporten subtilment a escenes commovedores que alegren l'esperit.

A poc a poc van tornant les obres d'un clàssic del periodisme i la literatura. A més de l'excel·lent recull de relats, es troba en les llibreries també un còmic que Buzzati va guionar i dibuixar (les seues curiositats creatives no s'engabiaven només en la lletra impresa), representant des de la modernitat el mite d'Orfeu. Bones notícies editorials per acostar-nos a un dels millors narradors europeus del segle passat; tan nostre encara, evidentment.

10 anys
Vinaròs
new

Turisme de xaranga i pandereta

La Guillotina

text ROBESPIERRE

Després d'unes quantes setmanes sabàtiques per prescripció mèdica (era excessiu l'estrès que havia de suportar al veure com anava la política benicarlanda), no he pogut aguantar més i m'he decidit a saltar-me la vida contemplativa en la que m'havia instal·lat i he tornat a la càrrega. No sé si serà continuada o a terminis, però ací em teniu per a dir la meua.

Així que al gra. I quin gra, el que ens ha sortit al turisme benicarlando. Sortir del foc per caure a les brases. De la regidora Traver, carxofera amb sabateta de tacó, a la regidora Joaquina, la de la "e-tetera, e-tetera, e-tetera". On anirem a parar.

Engrescades l'una i l'altra en un estira i arronsa per veure qui ho fa pitjor. Primer és barallen perquè el búnquer de la nova caseta d'informació no té mobles, però sobretot perquè no té telèfon i el personal, en precari, ha de trucar des dels seus mòbils.

Ja veieu, quin tema tan important, el no tindre telèfon, que ha portat a una baralla dialèctica sense parangó en els anys del turisme benicarlando. Això sí, mentre, la conselleria, del PP, la de València, que hauria d'haver proporcionat els mobles, nous, ha sofert un retard, misteriós i ... els mobles, no arriben. Però, no estava aparellada la seua arribada? S'haurà tallat la comunicació? Haurà trucat algú a cobrament revertit perquè els mobles també siguen, diguem-ne ... reversibles? No ho sé, però a veure si al final la culpa serà, com no, de ... Telefònica. On anirem a parar.

I la gresca continua, no pensem que la cosa ha quedat en aquesta història, noooo, ni molt menys. Arriba la festa de la carxofa i ..., toorna una altra vegada la gresca, ara pel candidat a la Carxofa d'Or. A la regidora Traver no li agrada Pere Tàpies i prefereix Mariano Bueno. Jo també! Però l'haguera preferit, també, en les dotze anteriors edicions en que la senyora regidora Traver "manava" d'aquesta àrea i ens va portar a la flor i nata dels capítostes del PP, que no res tenien a veure amb la nostra hortalissa per antonomàsia i, poc va recordar-se'n del nostre conegut Mariano. D'hipòcrites n'està el món ple, però aquesta senyora s'emporta la palma.

A mi, personalment, m'agrada el programa de cuina que fa el Pere Tàpies a Catalunya Ràdio. No sé si parlarà més, o menys, que Mariano Bueno, sobre la carxofa benicarlanda al seu programa de la Tele, però que parla, us ho puc assegurar.

Els qui no he escoltat, mai, parlar de la nostra estimada hortalissa ha estat a alguns dels personatges que la senyora carxofera de tacó, va "consensuar" a les primeres edicions de la festa per regalar-los el trofeu, com si d'una cursa de braus es tractés. Diguem-ne el President de la Diputació, el llavors secretari d'estat d'hisenda, Costa, o la que va ser Consellera d'Agricultura, LLin, per ficar-ne uns exemples.

Per a mi, Mariano Bueno, s'hagués merescut la carxofa d'or molt més que qualsevol dels que he anomenat anteriorment però es veu que a l'exdelegada de l'àrea de la ídem, se li va oblidar, durant dotze anys, que existia. Ara que ella no està al govern, de sobte, ha recuperat la memòria.

La regidora de l'e-tetera potser més o menys solvent en la seua feina, tindre més o menys llums en les seues actuacions, no assabentar-se del que necessita la nostra ciutat, turísticament parlant, deixar-se influir per l'urbanisme del totxo i el golf, però és que, la Traver, quin llegat ens ha deixat durant els anys del seu regnat? Un turisme de xaranga i pandereta, i al llaurador, que el bombin!

Senyores regidores, deixen les refregues de carrer, com si fossen dos ravaleres (suposadament són representants de la ciutadania), i a veure si es fiquen a treballar de debò. Amb aquesta marxa, i sinó li fiquen el fil a l'agulla aviat, i qüestions com la carretera entre Benicarló-Peníscola, la depuradora que no tenim, deixar fer malbé el nostre patrimoni arqueològic, etnogràfic i paisatgístic, especular amb el territori ..., continuen igual, l'únic turista que veuran serà més d'un coliforme despistat que vaja surant per la platja del Morrongo.

On anirem a parar!

El PSPV rebutja estar en la candidatura unitària d'esquerres a Benicarló

text JORDI MAURA

Esquerra Unida es mostra "decebuda" després de 10 reunions d'enllaç i "per la deplorable línia continuista dels socialistes". Montse Trías serà la candidata a l'alcaldia d'Esquerra Unida

La candidatura unitària d'esquerres a Benicarló no serà possible després del rebuig del PSPV-PSOE a estar integrat en una llista que pretenia unir a tot l'espectre progressista que supera el perseverant percentatge de vots del PP, assentat en el 47 per cent dels vots emesos, uns 5.200. Després del desencantament inicial, a meitat legislatura el Bloc va sumar els seus cinc regidors als sis del PSPV per a deixar en l'oposició després de 14 anys de govern a un Partit Popular amb 10 representants i una tendència de vots a la baixa.

La notícia ha indignat a Esquerra Unida que ja ha triat a la seua nova secretària general i candidata a l'ajuntament, Montse Trías. En un comunicat asseguren que els socialistes "ens van transmetre el seu rebuig absolut a la proposta realitzada per Esquerra Unida el passat mes de juny, que consistia en presentar una candidatura d'esquerres unitària, integrada per representants d'EU, BLOC, PSPV, ERPV i independents, per a les pròximes eleccions municipals". Esquerra Unida ja ha manifestat la seua decepció per aquesta negativa "per la por a perdre els possibles vots de centre-PP que esperen aconseguir".

Evaristo Martí presideix la Mancomunitat de la Taula del Sénia

text JORDI MAURA

L'alcalde de Rossell, el també socialista Evaristo Martí, substituirà al llarg del present any a Víctor Pla, alcalde de La Sénia, com president de la Mancomunitat de la Taula del Sénia. Aquesta entitat agrupa a 22 poblacions de les comunitats catalana, aragonesa i valenciana. En l'última assemblea, celebrada a Freginals divendres passat 12 de gener, es va triar per unanimitat a Martí, que presidirà la mancomunitat en els pròxims 12 mesos. L'alcalde de Vinaròs, Javier Balada, el de La Sénia, Víctor Pla, el de Pena-roja de Tastavins, Francisco Esteve, l'alcaldessa d'Ulldecona, Núria Ventura, José Luís Guzmán, primer tinent d'alcalde de Benicarló, Ester

Aquestes formacions han realitzat fins a 10 reunions, que no han estat exemptes d'obstacles des de les files socialistes. La formació de Montserrat Trías ha destacat la "incapacitat" negociadora dels representants del PSPV i alerten de la "deplorable línia continuista en les futures polítiques del Partit Socialista de Benicarló que tanca les portes a projectes i actuacions més socials, democràtiques i igualitàries".

Sense el PSPV la candidatura d'esquerres, molt més minvada, es complica. El Bloc triarà al seu candidat abans que finalitze el present mes. Esquerra Republicana ja va triar al seu candidat, el president de la Comissió de Bous, Geroni Salvador i encara està sobre la taula la reedició a nivell local del Compromís pel País Valencià, acord que EUPV i Bloc han signat a nivell autonòmic i que es repetirà en molts municipis del País Valencià.

Martí, alcaldessa de La Galera, Ximo Puig, de Morella i Josep Pitarch, primer tinent d'alcalde de La Ràpita formen la resta de representants en l'òrgan directiu de l'entitat. La Mancomunitat es presentarà a Madrid en un acte que tindrà lloc el pròxim dia 31 de gener.

L'Ajuntament de Benicarló reclama la millora de la seguretat de l'N-340 al seu pas per la població

text JORDI MAURA

L'alcalde de Benicarló, Enric Escuder, s'entrevistarà en breu amb el cap de Carreteres del Ministeri de Foment, José Vicente Pedrola, per a tractar de reduir la sinistralitat de la N-340 al seu pas per la població. Les solucions passen per la construcció de rotondes, millores en la il·luminació i altres elements que puguen reduir la perillositat i la sinistralitat. Els responsables de Trànsit i les autoritats locals estimen que entre un 30 i un 40 per cent de la densitat circulatoria és interna i ve ocasionat pels desplaçaments que es realitzen dins del mateix terme municipal. El vial, que discorre al costat de zones urbanes, és el principal accés al polígon industrial, firmes químiques, centres comercials o el mateix cementiri. El primer regidor va reclamar dilluns aquestes mesures ja que la nova variant no estarà llesta, com a mínim fins a dins de tres anys. Serà aleshores quan la perillosa N-340 serà reconvertida en un boulevard i cedida al municipi, el que eliminarà el trànsit de camions i s'incorporarà a la trama urbana de la ciutat. Serà dotada així de passos de zebra, semàfors i zones enjardinades i quedaran en el passat els múltiples accidents, obstacles i morts sobre l'asfalt.

En l'actualitat el vial impedeix el creixement de la població, que necessita de sòl urbà i industrial. Escuder també analitzarà amb Pedrosa les al·legacions que en el seu moment va presentar el

Consistori. Segons l'alcalde, "cal assegurar la connectivitat de la nova carretera amb el municipi", un aspecte que no estava assegurat en la primera proposta de Foment i així va ser remarcat pels participants en les comissions de revisió del PGOU, que van alertar de la manca d'aquestes i la falta de connexió amb el polígon industrial de titularitat pública "El Collet", molt proper a la zona per on discorrerà aquest vial. Així va apostar per la proposta llançada per la participació ciutadana de l'utilitzar l'actual Camí Mallols. També es volen conèixer els motius i corregir "una corba que no obeeix a raons concretes" i que no apareixia en els primers plànols que Foment va remetre al consistori.

La variant de l'N-340 al seu pas pel terme municipal de Benicarló tindrà un pressupost proper als cent milions d'euros i discorrerà entre la via del ferrocarril i la AP-7. La previsió de volum de trànsit en la variant del Maestrat és d'entre 8.000 i 9.000 vehicles diaris, una vegada entre en funcionament en la seua totalitat l'A-7, que des de la Jana connectarà amb l'Hospitalet de l'Infant. En l'actualitat la N-340 suporta un volum de trànsit de 25.000 vehicles diaris en el tram del Maestrat, i una vegada acabades totes les infraestructures previstes, l'actual N-340 reduirà el seu volum circulatori fins als cinc o sis mil vehicles diaris en els trams urbans de Benicarló i Vinaròs, mentre que el nou traçat de la N-340 en la seva nova variant absorbirà entre vuit i nou mil vehicles. La resta, segons aquestes previsions, circularà per la A-7.

Loa al "Cristo" de la mar

Els amics de Sant Antoni
Que diguera loes em van demanar.
Me van dir que era pal "Cristo",
I ja no m'he pogut negar.

"Santo Cristo" de la mar,
Mig carrer t'estan arreglant.
Van dir que a Nadal,
Ja estaria acabat.
Però una vegada més,
Ens han enganyat.

Després van dir que a sant Antoni,
els carros ja podrien passar,
Batalla no ha pogut complir.
I ara tindrem que voltar.

"Santo Cristo" de la mar,
Una cosa et vull demanar,
Que el mariner visca de la mar,
Que el llaurador de la terra es guanye
el pa,

I que els polítics,
Pel poble vullguen treballar.

El Mossèn si que està content,
Perquè la xica ja ha tornat.
El corc i la misèria, li han llevat,
Li han rentat la cara i li han fet el
pentinat.

Un "xip", com als gossos li han ficat.
Ara sempre sabràs on està.
Però el que més mal té sap,
És vore-la engabià.

El carrer de baix estan trencant,
Pà ficar un tub més gros.
L'obra feia molta falta,
Encara que no done vots.
L'obra val molts diners,
Entre tots la tindrem que pagà
Perquè el diputat que tenim a
València

Ni un euro ens portarà.
Del Morrongo a la Caracola,
un passeig nou ens faran.
Pa que puguesem baixar el colesterol,
A peu, en bicicleta o caminant.

Com de València no venen diners,
A Madrid els hem hagut "d'amprà".
Perquè ací diuen que no n'hi ha.
I això és bona veritat,
que tots se'ls han gastat,
en visites, propagandes,
i en "l'america's cup".

Si a algú no li agrada
"algo" del que acabo de dir,
Que agafe paper i llapis,
I que em critique a mi.
Me despedixo del "cristo" de la mar,
De la Verge i de Canelles.
Si a algú no li agradat la lloa,
Que se'n vaja fer punyetes.

Sant Antoni 2007-01-17, Àlvar Anyó

NOTÍCIES LITERÀRIES MÉS ENLLÀ DE LES NOSTRES LLETRES

text SUSANNA ANGLÉS

Moltes vegades, nosaltres ciutadans i lectors de literatura catalana i, també, de la castellana no ens assabentem de les petites aventures dins del món de les lletres: des de les lluites editorials fins als anhels de l'escriptor i/o escriptora. Si les editorials no són de les que estan al capdavant i els escriptors o escriptores no són part de la divisió d'honor...la desconexió augmenta encara més, sota limitacions inconfessables...

Podria ésser el cas que ocupa a Maghenta Editorial, una empresa editorial amb seu a Saragossa que s'ha aventurat a publicar novel·les d'escriptors tan desconeguts com aquells que signaven: anònim... està clar que, aleshores les lletres degudament compostes, no es pagaven i que signar anònim era, com ara, fer-ho amb un pseudònim. Informar-vos que aquesta editorial havia treballat amb el camp de les arts gràfiques: fotocomposició, fotomecànica, correcció de textos i estils..., al parèixer, ara, han decidit anar més enllà creant aquesta nova editorial que, almenys de moment, ens ha sorprès gratament.

Des d'aquesta editorial declaren que ells allò que volen és donar sortida a molts textos que, tot i ésser enviats a no poques opcions editorials són negats a veure la llum del mercat literari...així mai són part de l'expositor d'una

vitrina en una llibreria. De moment ja tenen impresos sis títols i estan treballant, ultimant, tres més. Anem a saber quins són els sis títols dels que podrem gaudir ben prompte: "Canción de amor del diablo" de Sarvari; "El legado Nerfall" de Ralph Carter; "La Priora" de Fernando de la Hermosa; "Madrid no vale una misa" de Nicolás J Valero; "Milady" de María José Alenda y "Sombras en el corazón" de María J Roste. A cada obra, Maghenta Editorial, li donarà sortida amb una tirada promocional de 500 exemplars, per a passar, tot seguit a fer 5000 exemplars per obra. Aquestes publicacions es podran comprar per tot el territori de l'Estat Espanyol.

Dedicar-se a la poesia, avui, és un treball molt dur...i traure a la llum els poemes, donant a conèixer els pensaments més íntims, espontanis, foscos, sublimes... d'aquell creador és tota una aventura que val la pena viure... tot i això, a vegades, es converteixen en creadors altament desconeguts. L'altre dia, en concret el 4 de gener en la contraportada d'Heraldo de Aragón sortia publicada una conversa entre el periodista Mariano García i Magdalena Lasala (presidenta de l'Associació Aragonesa d'Escriptors), per a una servidora és una poetessa i novel·lista totalment desconeguda... pot ser, per això, m'atrau fer-me amb el seu nou poemari "Y ahora tu pasas la mano posadamente" que veurà la llum el pròxim febrer.

QUE MOS CAL SABER PER A SER BONS CADUFEROS ?

La pel·lícula que es va rodar al nostre poble va ser: "La vida es maravillosa", dirigida per Pedro Lazaga en la qual intervien, entre altres, Elena Espejo i Germán Cobos.	A - 51
	B - 47
	C - 39
No totes les barques de pesca que hi ha al nostre port són d'ací. Saps quantes porten el peix a la nova barraca?	D - 28

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

LA PAU, UNA ALTRA VEGADA

Tocs i Vares

text VICENT COLL

Impossible eludir novament les conseqüències que se'n deriven del cotxe bomba d'ETA, aquest Nadal. Ja en vaig parlar la setmana passada, però crec que valia la pena dedicar-li alguna frase més avui.

Els morts, una altra vegada arrossegueu tremendament les consciències de quasi tots, encara que ja hi siguem lluny, i soterrats.

El procés de pau, a Euskadi, sembla un impossible a hores d'ara. La història d'un etern avançar i recular que no porta enlloc, només a un constant degoteig de fatigats ciutadans i ciutadanes que s'aixequen cada dia, amb menys esperança de que el sol vulga trencar un etern cel de plom. Em sento immers en la profunda decepció dels meus amics i amigues d'Euskadi, immers en la mirada constant cap alguna esclatxa de llum que ens anuncia que res està perdut. Que hi ha lloc per a l'esperança malgrat tot. Que a la pau, al País Basc, cal donar-li totes les oportunitats possibles, per impossibles que

ens semblen des d'ací. Que la gent s'ho val, que la terra dels èuscars invoca des de la nit més remota de la història un moment i un espai per a existir. I això és lícit i irrenunciable, com ho és el dret a la vida.

No he pogut amagar aquests dies el meu estat d'escepticisme i desconcert davant del panorama que se li presenta a la societat basca. Potser nosaltres seriem incapaços de tornar a començar, els bascos però, ho tornaran a intentar. N'estic segur. Molt segur. Un poble crescut en l'adversitat, un poble que es reafirma a cada entrebanc. Un poble sincer, amb la veritat clara dels que s'estimen l'arrel i l'escorça del seu ahir, sense vinclar-se a les misèries de l'avui.

Avui som molts i moltes qui portem Euskadi al cor. La llibertat dels altres pobles ens fan una mica més lliures també a nosaltres, i ara es el moment en que la serenitat de les decisions farà que es reprenguen iniciatives al carrer, al als despatxos oficials i a la clandestinitat, apostatant novament per empènyer la voluntat de tots i totes cap a la pau, una altra vegada. I així serà perquè allà ho volen així.

La Fundació Caixa Benicarló, en col·laboració amb la Universitat Jaume I de Castelló ha convocat una beca per digitalitzar el "Fons fotogràfic José Palanques"

Els interessats en optar a la beca han de tindre la Diplomatura en Biblioteconomia i Documentació, Llicenciatura d'Humanitats o la Llicenciatura en Història, així com coneixements d'anglès i valencià a nivell elemental.

Per a presentar sol·licituds cal una fotocòpia del document nacional d'identitat, l'expedient acadèmic detallat, el currículum i l'imprès de sol·licitud que estarà disponible al Registre General de la UJI, a l'OCIT i a la web de l'UJI <http://www.uji.es/ocit/beques/invest/> a partir de dilluns 22. El termini per a presentar les sol·licituds finalitza el 2 de febrer.

EIXIDA A LES 12H DES DE "LA FAROLA"

Dissabte 27 de gener

Manifestació a Castelló

NO ALS RESIDUS TÒXICS I PERILLOSOS **NO A LA INCINERACIÓ** **NO ALS ABOCADORS**

Què estem fent amb la nostra terra?

PLATAFORMA VERTEDERO SUSTANCIAS PELIGROSAS NO FANZARA www.fanzara.net

PLATAFORMA ANTI-ABOCADOR RESIDUS TÒXICS I PERILLOSOS LES COVES/SALZADILLA www.nordcastello.net

PLATAFORMA NO A L'ABOCADOR DE LA BASSA / CALIG www.calig.net

Montse Trias: "Els processos negociadors respecte un possible Pacte d'Esquerres han finalitzat"

text JORDI MAURA

Montse Trias i Terrón, 34 anys, nascuda a Figueres (Alt Empordà, Girona), mare de dos fills, divorciada, vaig estar afiliada a CC.OO. -Ensenyament de Barcelona als anys 90. Sempre ha estat simpatitzant d'EUPV i des del 2006 afiliada a EU de Benicarló.

Vosté i Geroni seran les noves cares de l'esquerra a les properes eleccions locals. Com va anar la seua elecció? S'ho imaginava quan va començar a militar a EUPV?

Vaig començar a militar a EUPV perquè he quedat farta de les infructuoses polítiques i gestions dels diferents equips de govern municipals. El cas és que des que visc ací, per Falles farà cinc anys, no he vist cap canvi significatiu al poble: continuem sense depuradora, sense carreteres en condicions, continuen les goteres a la Biblioteca, les escoles dels meus fills estan massificades, el centres sanitaris desbordats i una interminable llista de despropòsits que m'han obligat a dir "ja n'hi ha prou!". Des del partit més afí amb la meua ideologia em vaig proposar comprometre'm i treballar per uns projectes que considero vitals per tal de garantir un Benicarló de progrés per a les futures generacions. Van ser el companys i companyes del partit, en el seu afany de renovació i apertura política, els qui em proposaren la candidatura.

A què es dedica Montse Trias?

Actualment dono classes de piano i dirigeixo un Projecte de Musicoteràpia a l'Escola d'Educació Especial "Baix Maestrat" de Vinaròs. Estic preparant una investigació sobre els beneficis de la musicoteràpia en les persones amb discapacitats físiques i/o psíquiques i també col·laboro amb diferents ONGs que treballen pels infants, la millora de la sanitat, el medi ambient, els Drets Humans i la Pau.

Com que té coneixements musicals, a quines peces musicals li recorda la present legislatura i tot el prcçes de negociació fins el rebuig socialista a la candidatura d'esquerres?

L'actual legislatura em recorda la cançó de Lluís Llach "No era això companys, no era això" i l'infructuós procés negociador amb el rebuig final socialista al Pacte d'Esquerres, m'evoca el "Carnaval de los animales" de Camille Saint-Saëns.

Si finalment el PP obté la majoria, a qui pensa que caldrà demanar responsabilitats?

El resultat serà el que vulguin els ciutadans quan

lliurement exerceixin el seu dret a vot. Si es donés eixa hipotètica situació política, caldria que els partits que actualment estan governant, fessin examen de consciència i propòsit d'esmena política per tal d'assumir l'enorme càrrega que suposaria un retrocés brutal en la confiança dels electors.

Quins seran els eixos vertebradors de la campanya d'EU?

La nostra campanya es basarà en contactar i arribar al major nombre de persones per tal de fer-los coneixedors de les propostes i canvis que portarem a l'Ajuntament i recollir les seues inquietuds, suggeriments i problemes. Creiem que molts dels polítics actuals no conviuen amb les problemàtiques reals dels ciutadans i ciutadanes de "a peu", i que cal trencar amb eixa tendència "bunkeriana". Des d'EUPV estem profundament preocupats per la situació de desprotecció i manca de recursos en la que han de viure els col·lectius més vulnerables de la societat benicarlonda: els nostres avis i àvies, les persones discapacitades, les dones víctimes de la violència de gènere i alguns col·lectius d'immigrants. Alhora volem treballar per buscar solucions a

temes tan prioritaris i bàsics com poden ser la situació de massificació de les escoles, el desbordament del centre de salut, la denigrant situació de les comunicacions i la deixadesa i manca de recolzament que han rebut dos col·lectius del nostre poble i que per a nosaltres, són vitals per al creixement urbanístic respectuós amb el medi ambient: els mariners i els llauradors.

La seua candidatura i la negativa socialista ja invalida la possibilitat de fer una llista amb les altres formacions tret del PSPV?

Hem optat per fer pública la meua candidatura perquè els processos negociadors respecte un possible Pacte d'Esquerres entre les formacions polítiques ha finalitzat. En cap moment vam plantejar acords puntuals amb organitzacions individuals a nivell municipal.

Què llegeix habitualment Montse Trias?

Gràcies a la meua condició bilingüe (mare andalusa i pare català), puc gaudir amb la lectura d'un bon grapat de llibres, sobretot assaig, poesia i novel·la, que són els meus preferits. Actualment llegeixo "Los renglones torcidos de Dios" de Torcuato Luca de Tena, que me l'ha recomanat una bona amiga, estic acabant "Seda" d'A. Baricco perquè participo en el Club de Lectura Mare Nostrum de la Biblioteca i ens trobarem a final de mes, "El papa maleït" de M. Garcia Grau i "Musicoterapia en Educación Especial" de J. Lacárcel Moreno.

Tourist Camps

I després diran que no tenim turistes a la nostra ciutat. El President Camps, i tota la seua "troupe" va fer tot un tour turístic el passat dimarts per les nostres contrades. I mai millor dit, va ser tot un tour, el "tour de la pedra".

Primer va anar a Peníscola a ficar la primera pedra del tan necessitat i oblidat vial entre Peníscola i Benicarló. Bé, en principi només fins a Benicarló. Haurem d'esperar a veure si canvia el govern a les properes eleccions per si, tenim sort, ens toca alguna cosa i, des de la ratlla del terme fins a l'entrada de Benicarló, el vial, es fa en les mateixes condicions d'amplada i qualitat que el que ens arriba de Peníscola. Total, com en política el temps és relatiu, només han tardat sis anys des que es carregaren la carretera de la costa, uns anys més ... ni es notaria i, a més, tornarien a fer la foto. Que és el que compta al cap i a la fi, no?

Després va anar a la ciutat veïna del nord, a rebre la resta de pedres a ficar, com una pedregada, en loor de multituds, com si d'un cantant de rock es tractés. Certament el nostre president sembla tenir "un no sé què" que arrasa i la gent vol fer-se fotos amb ell. Què li hem de fer, carisma que té el senyor. Així que va arribar a la seu central del PP local, va exaltar com si d'una

569

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

falla es tractés la figura del nou candidat a l'alcaldia de la nostra ciutat veïna del nord. Amb més fotos que paraules, va acabar la seua jornada a la nostra ciutat.

A Benicarló es va celebrar l'àgape que calia per a tan insigne figura, mai millor dit també, si tenim en compte com de prim està el nostre president, qual si fos un nou Quixot. Ací no calia ficar cap pedra, ací s'anava a omplir el pap i com no podia ser d'altra manera, el menjar oficial i oficialitzat, es va concelebrar en un conegut restaurant benicarlondo propi de l'estil del PP per fer de Benicarló el seu cortijo particular. El menjar va ser tot un luxe, com no podia ser menys, per tanta representació popular, i els parlaments, igualment, van oferir el millor de cada casa. Això sí, el candidat a l'alcaldia benicarlonda, va passar prou desapercebut. El mestre de protocol d'aquesta concelebració *festeropolitcagastronomica*, no sabem per què, el va deixar d'esquena al president. No sabem si vol dir alguna cosa o és una premonició d'allò que

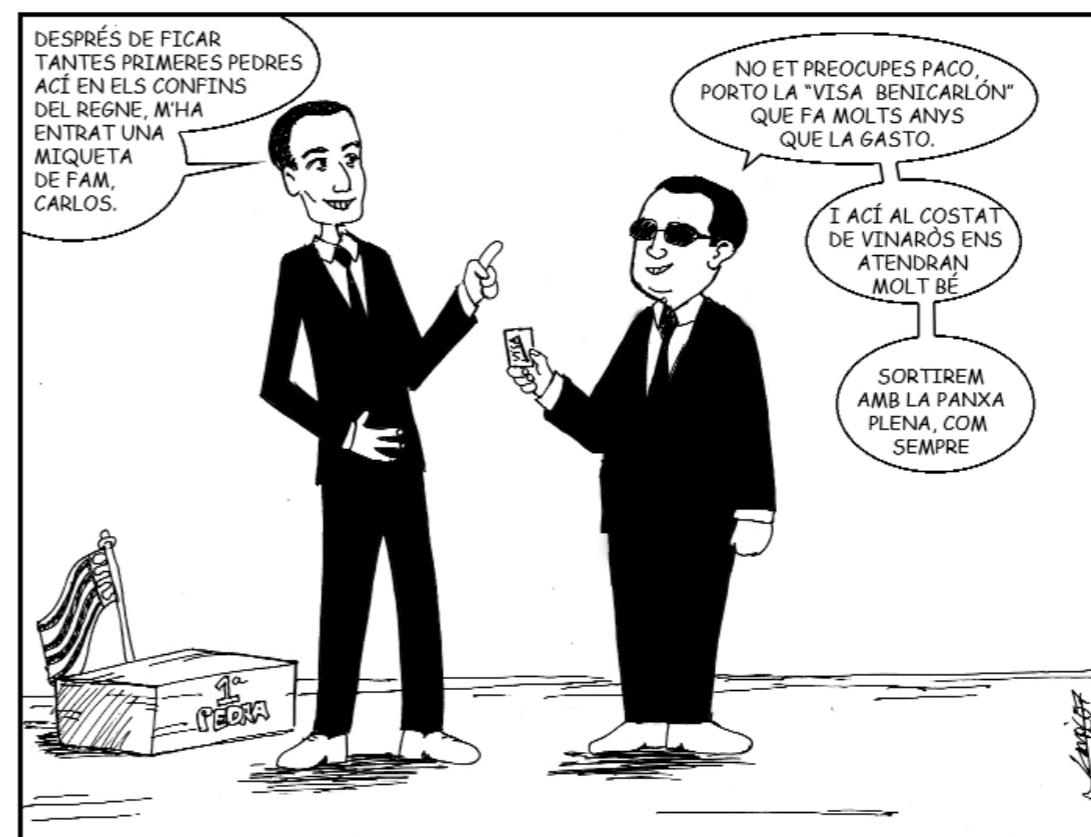
tots sabem, que el PP benicarlondo, ofereix els millors menjars però no s'emporta ni un *torrau*.

I així com va arribar, el nostre President Camps, se'n va anar. Ràpid, ràpid.

Fins el proper Tour, que segurament no serà el de França. Si no, ja ho veureu.

Per Xavi Burriel

El que farta ficar pedres

El còmic

MALGRAT LES ENQUESTES....

En la mesura que anat passant la legislatura local, un servidor ha arribat a la conclusió que el lloc idoni per al PP benicarlondo es l'oposició. Llàstima per tots els anys que la dreta ha estat governant el municipi. Inconscientment han estat amagant el seu capital polític i gestor. Estic convençut que en si les legislatures passades hagueren ocupant els seients que ocupen ara, les inversions a la ciutat seriem molt més nombroses. Sense broma. L'afany reivindicatiu de la nova fornada local demostra que el PP es més eficient a l'oposició que al govern.

Gràcies a ells, s'han aconseguit les coses que l'equip de govern ha estat incapaç de fer. Les seues gestions per conselleries, direccions generals i territorials han estat fonamentals per a temes importantíssims per als benicarlondos i benicarlondes. Almenys això és el que se'n desprèn de les seues declaracions. Amb aquestes expectatives, ¿quin ciutadà o ciutadana cometria

d'imprudència, amb el seu vot, d'atorgar-los majoria absoluta? No, senyors i senyores. El sentit comú ha d'imperar. Pel bé de Benicarló, el Partido Popular ha de continuar a l'oposició. Si passa a governar, ¿qui reivindicarà als organismes oficials les inversions adequades per a la ciutat?

En aquest aspecte, alguna cosa del que dic ha impregnat les intencions dels benicarlondos i benicarlondes. Ja ho va dir el candidat a l'alcaldia l'altre dia, quan afirmava que "malgrat el que puguen dir les enquestes" ells tenen la moral molt alta. Certament, eixes enquestes, que encara no han fet públiques, deuen reflectir el sentir majoritari de la ciutat. El PP, a l'oposició. Es el millor per a Benicarló. No es pot desapropiar la capacitat del PP deixant lo al govern municipal. Cal que estiga a l'oposició per fer tot allò que ha estat incapaç de fer durant els anys que ha governat la ciutat.

EL SAMARUC

Carxofa: bones carxofes per a tots el llaurador que en la festa de Sant Antoni, en realitat, la seua festa, encara que en principi siga dels animals, encara creuen que l'agricultura en aquest poble té futur. A pesar de tots el problemes de comercialització i de quatre, sí, quatre, especuladors i "farolillo rojo" que pensen que el futur està en la rajola.

Panissola: una bona garba de panissoles per a dos regidores que estan donant una imatge ben deplorable del nostre poble, Juaquina Bel i M. Teresa Traver. És que no n'hi ha més? Si en compte de dedicar-se a la política anaren a la sènia a collir carxofes creiem que hi guanyariem tots.

CULTURAL

ASSOCIACIÓ

LA FERAM
BENICARLÓ

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escript. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.